

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 669. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708758434336/facsimile.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Pensel som »en Roman, der i alle Henseender staar himmelhøjt over 'Forskrevet'.« Den nye og alt for omfangsrige bog – omfanget viser sig faktisk, som forlæggeren havde frygtet, at være en anstødssten næsten overalt i modtagelsen – ser Borchsenius som *journalistiske* aftryk og portrætteringer af Drachmanns netværker under hans ideologisk og litterært omskiftelsesrige tilværelse gennem en periode. Nøgleromanen deri lader anmelderen dog fornemt-højlydt ligge, om end med anmærkning om, at andre måske vil reagere, bl.a. på »de meget nærgaaende Skildringer fra det kgl. Theater«. Hovedtendensen i bogen er en dommedag over Danmarks og dets teaters elendighed; oprejsningen spås at komme fra varietéen og fra kvinderne, d.e. den frederiksbergske Edith, der »er, hvad de brave Nordmænd kalder en Holddame«.

Borchsenius' giftige appel til den danske puritanisme har næppe været forgeves. Flere andre dagbladsanmeldere har vanskeligt ved at acceptere Edith, enten som psykologisk overbevisende eller som moralsk stueren. Det første gælder endog det radikale *Politiken*, der den 27. oktober lagde sig i bagtroppen af avismodtagelsen. Anmeldelsen dér var skrevet – og signeret – af Peter Nansen, som hermed brød bladets årelange fortielses-boycot af Drachmann. Anmeldelsen er et mesterstykke af listighed, med en lang intetsigende-drillende optakt (måske det eneste, som kommissær-redaktør Edvard Brandes og selv Hørup gad gennemlæse?) og først derpå en præsentation af romanen som anti-bourgeois, anti-højre og anti-Kgl. Teater. Drachmanns interesse – i fiktionen og i den aktuelle periodes virkelighed – for at etablere en litterær cabaretkunst omtales fyldigt og sympatisk. Selve romanen i *Forskr.* vægtes mindre: »I Virkeligheden er den [bogen] kun en stor journalistisk Lyrikers Opgør med sig selv og med alt det, han har været inde i og med til.«

Politiken kunne – nu igen – bruge Drachmann som retorisk-poetisk tolk for rigtige meninger, men anmelderen afstod med taktisk klogskab fra at forsvare *Forskr.* som roman. Den mest dræbende anmeldelse havde netop taget bogen fra denne synsvinkel. Det var den meget udbredte, i øvrigt også venstreprægede boulevardavis *Aftenbladet*, som under rubrikken »Roman« havde henvendt *Forskr.* den 17. oktober. Anmeldelsen, der er kortere og